

#1

Singh oli eksynyt syvälle vuoristoon.
Hänellä oli kylmä ja nälkä.

#2

Orava ilmestyi kuin tyhjästä
ja söi punaisen marjan.
Singh puraisi myös punaista marjaa.
Se oli makein ja maukkein marja, jonka hän oli koskaan syönyt.
Virkistyneenä Singh palasi turvallisesti kotiin.

#3

Singh nousi vuorelle joka päivä
poimimaan ja syömään punaisia marjoja.
Mutta pikkuhiljaa hän ei jaksanut enää vaivautua kiipeämään vuorelle.
"Aivan. Voin yhtä hyvin istuttaa yhden."
Eräänä päivänä vuorella Singh veti punaisen marjapuun maasta.
Hän istutti sen puutarhaansa ja piti siitä huolta.

#4

Päivä päivältä punainen marjapuu kasvoi korkeutta.
Sitten yhdestä puusta tuli kaksi, sitten kaksi, sitten neljä.
Singh poisti muita puita puutarhastaan
ja istutti sinne punaisia marjapuita.
Orava tuli hänen puutarhaansa,
etsimään punaisia marjoja.

#5

Singh jakoi punaisia marjoja naapureilleen.
Kun he olivat maistaneet marjoja, he ryhtyivät itse istuttamaan punaisia marjapensaita.
Sana levisi naapurista naapuriin ja kylästä kylään.
Punaisia marjapensaita oli siellä täällä ja kaikkialla.

Yhtä taloa lukuun ottamatta,
herra Kamalin puutarhaa, vanhan miehen, joka asuu kukkulan laella.

#6

Herra Kamalin puutarhassa kasvoi kaikenlaisia korkeita puita.
Puu, jonka kukat eivät tuoksuneet, puu, jonka marjat olivat ryppyisiä,
piikkinen, okainen puu ja puu, joka tuoksui pahalle...
Puutarhan sijaan se näytti hyödyttömien rikkaruohojen tiheiköltä.

Ihmiset pilkkasivat huonon näköisiä puita, joiden marjat olivat happamia ja kitkeriä.
"Miksi ette istuta puita, joissa on makeat punaiset marjat happamien ja kitkerien sijaan?"
Kamal pudisti päätään.
"Happamissa" on oma viehättävä makunsa."

#7

Eräänä päivänä punaisen marjapuun lehdet muuttuivat kalpeiksi.
Ja niiden marjat näyttivät kutistuneilta.
Yksi puu, kaksi puuta ja neljä puuta.....

Ja kaikki ne kuihtuivat pois.
Pian sen jälkeen sekä Singhin kylässä että naapurikylissä
ei enää nähnyt punaisia marjoja.
Ja myös oravat, jotka pitivät punaisista marjoista, katosivat.

#8

Singh kiipesi jälleen vuorelle.
Punaisen hedelmäpuun paikalla kasvoi mustikkapuu.
Sitten Singh näki jäniksen syövän mustikkaa ja söi myös itse.
"Tämä ei ole niin makea kuin punainen marja, mutta silti sokerinen, kirpeä ja pehmeä."
Singh repi koko mustikkapuun pois ja istutti sen kasvimaalleen.
Joskus jänikset tulivat käymään Singhin puutarhassa.

#9

Sana mustikoista levisi jopa kaukana sijaitsevan saaren kylään.
Ihmiset ryntäsivät istuttamaan mustikkapuita.
Paitsi herra Kamal, puutarhaansa kukkulan huipulla.
"Miksi ette istuta puita, joiden marjat maistuvat makeilta, happamilta ja pehmeiltä karkeiden ja pistävien sijaan?"
Hän pudisti päätään.
"Karheat ja pistävät marjat ovat parhaita, kun hieron niillä kutisevaa selkääni."

#10

Sitten eräänä päivänä mustikkapuiissa alkoi kasvaa valkoista hometta.
Sienen kokoinen home kasvoi isommaksi, paprikan kokoiseksi ja jopa vesimelonin kokoiseksi.
Yhtäkkiä valkoinen home peitti mustikkapuut kokonaan.
Tuon päivän jälkeen kukaan ei enää nähnyt mustikkapuita missään.
Jopa mustikoita rakastavat jänikset lähtivät pois.

#11

Singh kiipesi jälleen vuorelle.
Kop, kop, kop, kop!
Puusta, jota tikka nokki,
putosi ruskea marja.
Ruskealla marjalla oli paksu ja kova kuori,
Mutta pureskeltuna se maistui maukkaalta.
Singh repi irti ruskean marjapuun ja istutti sen puutarhaansa.

#12

Aikaa kului ja maailma oli täynnä ruskeita hedelmäpuita.
Singhin kylässä, naapurikylissä ja jopa naapurimaissa meren toisella puolella.
Lukuun ottamatta yhtä taloa, herra Kamalin puutarhaa kukkulalla.

#13

Ihmiset nauroivat vanhan herran puutarhalle.
Mutta hän kuiskasi puutarhansa puille.

"Jopa kirpeillä ja karkeilla on oma käyttönsä.
Niistä tulee vahvempia ja viisaampia, kun ne elävät sopusoinnussa toistensa kanssa.
Jos kaikki olisivat samanlaisia, mitä hauskaa siinä olisi?"

#14

Eräänä päivänä tummat pilvet peittivät taivaan.

"Mitään pahaa ei tapahdu, koska varmistin

tuulen puhaltavan niihin ja levittävän niihin kemiallisia suihkeita."

Singh rentoutui.

Tummat pilvet laskeutuivat alemmas

ja peittivät maan.

Tummat pilvet osoittautuivat pieniksi ötököiksi.

Naks, naks, naks, naks, naks!

Puun nakerruksen ääni särki Singhin sydämen.

Jonkin ajan kuluttua äänet loppuivat, ja ihmiset tulivat ulos yksi toisensa jälkeen.

Maailmassa ei ollut edes yhtä kasvia, puusta puhumattakaan.

Eivätkä he enää kuulleet tikkojen koputusta.

#15

Singh nousi jälleen vuorelle.

Hän ei löytänyt sieltä enää yhtään marjaa.

Singh istui avuttomana alas ja katseli ympärilleen karussa metsässä.

Sitten hän sattui näkemään apinanpoikasen, jolla oli kädessään keltainen marja.

Hän seurasi apinaa keltaiselle puulle.

Singh juoksi kohti maistaakseen keltaista marjaa.

Kun hän pureskeli pehmeää marjaa, makea maku täytti hänen suunsa.

Singh veti keltaisen marjapuun ja kantoi sen alas vuorelta.

#16

Koko kylä tuli hänen näkyviinsä, kun hän pääsi vuoren keskivaiheille.

Se oli täysin tyhjä.

Herra Kamalin rumat puut seisoivat siinä säälittävänä.

Singh tuijotti kylää pitkään.

Sydämessään hän muisteli apinanpoikasen kasvoja keltaisen marjan yläpuolella auringonlaskun loisteessa.

Hän saattoi kuvitella myös nyt kadonneet oravat, jänikset ja tikat.

Hän nousi taas vuorelle.

Ja istutti keltaisen marjapuun maahan.

Tällä kertaa hän ei kertonut keltaisista marjoista kenellekään.

#17

Kausi kaudelta ja vuosi vuodelta,

tuuli ja linnut kuljettivat uusia siemeniä ympäri maata.

Pitkulaiset, ryppyiset siemenet,

muhkuraiset, kitkeränmakuiset siemenet,

teräväkärkiset, kirpeät ja pahanhajuiset siemenet,

Singh hoiti niitä kaikkia huolellisesti.

#18

Singhin puutarha muuttui päivä päivältä.

Ajan myötä siitä tuli yhtä värikäs kuin herra Kamalin puutarha.

Eläimet tulivat hakemaan kukkia ja marjoja yksi toisensa jälkeen.

#19

Mutta...